

Am sperat ani buni să se înregistreze încă un slujitor al Altarului în munca, deloc ușoară, a distilării Evangheliei până la verb de editorial. Părintele Maxim reușește să-mi liniștească temerea că lăsăm negândită la zi Evanghelia. Efortul său din toate volumele publicate până acum, prezentate în medalionul ce-l prezintă în pliurile editoriale ale cărții, este acela de a liniști mintea în cultura cotidianului. Ceea ce este foarte dificil. Nu e vorba de un spectacol al liberalizării gândurilor, cât de o scriitură cuminte în vâna de Duh a cotidianului. Ca un recul pozitiv la greutatea zilelor. Ca un recul de suspin în coșul pieptului Bisericii.

Poate că n-ar strica să spunem oamenilor că pastorația ori răspunsul omiletic al Bisericii nu poate fi simplu karaoke ispitit

de vocea răgușită de urlet a lumii. Poate că merită să gândim mai ales asupra liniștirii duhurilor ce-i supără pe oameni și-i învinează și-i face orbi dinaintea Bucuriei lui Hristos Dumnezeu. Veți găsi astfel de texte aici, respirări de prietenie cu Pacea de sus. Nu sunt texte dificile ori purtând volute de adâncire în tristeți social-duhovnicești. Cred că este o liniște din freatismul rugăciunii și al meditației. Care naște verbe arzând cumiți în lacrimi.

Poate că sunt puține cuvinte în scriitura Avvei Maxim. Faptul că nu se lasă de scris și citit, de rugat și răbdat și că face din tăceri unde de scriitură ajută să înțelegem că meditația în Hristos dăruiește liniștea din care se cresc inimile pentru Împărăția lui Dumnezeu. O *lectio divina* discretă și liniștitoare.

Cuvintele mele, cearcăne de îngrijorare și oboseală cuminte pe Cale...

Pr. Constantin Necula